

L'humor com a forma de vida

EL MIRADOR

SILVIA OLLER

Girona

Com a ambaixador d'Espanya al Regne Unit, l'escriptor i diplomàtic Carles Casajuana va descobrir un costum que va considerar d'allò més "civilitzat": que no es podia parlar en públic sense fer algunabroma. "Per aells, l'humor és una forma de vida, un lubrificant social; totes les circumstàncies tenses se salven amb humor i, fins i tot, el primer que volen saber en conèixer algú és si té sentit de l'humor", va explicar ahir durant una xerrada amb Llàtzer Moix, subdirector de *La Vanguardia*, a

Llàtzer Moix i Carles Casajuana a la platja de Llafranc

GLÒRIA SANCHEZ / NORD MEDIA

l'hotel Llevant de Llafranc, que durant un temps va ser la llar del corrosiu escriptor britànic Tom Sharpe, mort en aquest municipi de la Costa Brava el 6 de juny de 2013, als 85 anys. Parlar sobre el pare de *Wilt* i l'humor anglès era l'objectiu de la xerrada organitzada per la fundació i la càtedra Tom Sharpe de la UdG, que va reunir una vintena de persones.

Un tipus d'humor, l'anglès, que per a Moix es caracteritza pel seu sentit crític, pel seu component autodenigrant, per la seva agudeza i enginy, per l'absurd, pel seu component excèntric o per la seva habilitat. Sharpe solia qualificar el seu propi humor com a "bast, indecent, groller i vulgar", segons va recordar Moix, gran coneixedor de la seva obra. Però

riure aquesta forma de ser i fer hi havia una persona molt molesta amb la injustícia social i amb una experiència vital difícil. Va ser un fill tardà accidental d'un pastor de l'Església Unitària, sent adolescent somiava pertànyer a les SS influit pel seu pare fins que un documental que va veure li va fer saltar la bena dels ulls i a Cambridge va descobrir la societat classista. Als 23 anys se'n va anar a Sud-àfrica, moment en què es començava a implantar l'*apartheid*. Als 40 anys va tornar al Regne Unit sense ofici ni benefici i va començar a escriure novel·les sobre experiències viscudes. "No escriuria només per fer riure, sinó pel seu sentit de justícia social, que el va portar a fer literatura de denúncia. Una literatura que, passada pel filtre de l'humor, aconseguia assolir l'estatus de denúncia de manera més amable", resumia Moix. Literatura capaç de glaçar somriures. ●